

Ne naștem spre moarte, cu suflet de lemn,

Nicu Hăloiu

Ne naștem spre moarte, cu suflet de lemn,

Viața uneori este urâtă și grea,
cu oase ce dor, cu amintiri care dor,
dar, așa este soarta, uneori este rea,
cu mame ce plâng și copii care mor,
cu boli ce sunt duse cu durerile lor,
cu aripi ce-s frânte printre vise, în zbor,
dar, așa este soarta, uneori este rea!

În viață răbdăm să primim doar un semn
din noi sau de-aiurea, din zone celeste
ne naștem spre moarte, cu suflet de lemn,
mai mereu imperfecti, urcând către creste
iar viața-i o carte, o dureroasă poveste,
cu durerea la pândă, lovind fără veste,
ne naștem spre moarte, cu suflet de lemn!

doar un șir dureros de aduceri aminte
este viața trăită într-o soartă ce doare,
un șir de poteci ducând spre morminte
și doar odată cu viața suferința dispăre,
dar câtă durere e în ființa ce moare,
nu există spășire cum nu există iertare,
ci un șir de poteci ducând spre morminte!